

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **DRAGOUN KH, s. r. o., v likvidaci,** se sídlem Kutná Hora, Karlov 197, zastoupeného Mgr. Radkem Látem, advokátem se sídlem Pardubice, Smilova 547, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2014, č. j. 10 Af 58/2010 - 39,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2014, č. j. 10 Af 58/2010 - 39, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21. 9. 2010, č. j. 21150 - 2/2010 - 900000 -302 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 17.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále též stěžovatel) domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2014, č. j. 10 Af 58/2010 - 39, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21. 9. 2010, č. j. 21150-2/2010-900000-302, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního ředitelství Praha č. j. ze dne 18. 11. 2009, č. j. 8592/2008 – 21.

Celní ředitelství Praha (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodlo dne 18. 11. 2009 pod č. j. 8592/2008-21 o propadnutí vybraných výrobků žalobce, které byly zajištěny rozhodnutím Celního úřadu Kolín, pobočka celního úřadu Kutná Hora ze

dne 14. 12. 2004, č. j. 10014-04/04-1704-41, podle § 42 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřební dani, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen zákon o spotřební dani), neboť žalobce k výzvě k prokázání, že zjištěné skladované vybrané výrobky byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně za cenu bez daně, žádný doklad nepředložil a prohlásil, že u sebe žádný takový doklad nemá, a do doby rozhodnutí o propadnutí výrobků neprokázal, že vybrané výrobky zdanil. Žalovaný k odvolání žalobce toto rozhodnutí změnil tak, že vybrané výrobky, o jejichž propadnutí bylo rozhodnuto, podrobně identifikoval, další námitky proti rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků však neshledal důvodné.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl. Žalovaný i správní orgán prvého stupně podle městského soudu správně rozhodli o propadnutí vybraných výrobků, neboť žalobce porušil své evidenční povinnosti vyplývající z § 5 a § 6 zákona o spotřební dani, protože u propadlých vybraných výrobků nebylo prokázáno, zda byly zdaněny nebo zda byly oprávněně nabyty za cenu bez daně. Na této evidenční povinnosti a sankcí propadnutí vybraných výrobků v případě jejího nesplnění nic nemění to, že právo vyměřit daň již prekludovalo.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost rozsudku spatřoval v tom, že městský soud nesprávně vyložil vzájemný vztah mezi rozhodnutím o propadnutí vydaným v rámci daňové kontroly zajištěných vybraných výrobků a rozhodnutím o vyměření daně. Správní orgán prvého stupně rozhodl o zajištěných vybraných výrobcích až po skončení řízení o vyměření daně, v době, kdy právo vyměřit daň již prekludovalo a žalobce tak v daňovém řízení nemohl prokázat jejich zdanění. U žalobce přitom po celou dobu pěti let, kdy o vybraných výrobcích nebylo rozhodnuto, vyvolal oprávněný dojem, že prokáže-li v daňovém řízení jejich zdanění, bude zajištění uvolněno. Tomu nasvědčuje i postup, kdy bezprostředně po prohraném sporu o vyměření spotřební daně ze zajištěných vybraných výrobků správní orgán prvého stupně rozhodl o propadnutí výrobků, aniž by dal žalobci jakoukoliv možnost na skončené daňové řízení reagovat; pět let předtím byl přitom absolutně nečinný. Podle žalobce není možno rozhodovat o propadnutí zajištěných vybraných výrobcích ve lhůtě bez omezení; tato doba pro rozhodnutí je z logiky věci omezena prekluzívní dobou pro vyměření nebo doměření daně.

Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Podle jeho názoru se městský soud vyrovnal správně se všemi vznesenými žalobními námitkami. Řízení podle ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních je řízení *sui generis*, nejedná se ani o řízení deliktní ani o řízení nalézací, a nevztahují se na ně prekluzivní lhůty stanovená pro tato řízení. Podle žalovaného celní orgány nijak neomezily žalobce v možnosti prokázat, že výrobky byly zdaněny nebo že byly nabyty oprávněně bez daně; bylo totiž v zájmu žalobce co nejdříve po rozhodnutí o zajištění těchto výrobků prokázat, že neporušil ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních. Žalobce na skončení daňového vyměřovacího řízení čekal bezdůvodně. Žalovaný dále popřel, že by k vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků byl podnětem neúspěch v soudním řízení o zákonnosti platebních výměrů na spotřební daň, neboť jde o dvě samostatná řízení. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasační důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popřípadě je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Základní otázka, kterou stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení, je, zda zánik práva vyměřit spotřební daň brání rozhodnutí o propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Mezi účastníky není sporné, že vybrané výrobky ve vlastnictví žalobce byly zajištěny z důvodu neprokázání jejich zdanění nebo oprávněného nabytí za cenu bez daně žalobcem při daňové kontrole, přičemž o právu vyměřit daň k těmto vybraným výrobkům bylo pravomocně rozhodnuto tak, že právo vyměřit daň zaniklo; teprve poté správce daně rozhodl o jejich propadnutí.

Zákon o spotřebních daních v § 42 odstavci 2 stanovil, že *celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje ve větším množství (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za cenu bez daně.*

Podle odst. 11 téhož ustanovení, *celní ředitelství nebo celní úřad jsou oprávněny uložit propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2, nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval, jestliže a) tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní kontrolovaná osoba, nebo b) osoba, která tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní, je celnímu ředitelství nebo celnímu úřadu známa*.

Jelikož zákon o spotřebních daních neobsahoval úpravu lhůty pro vyměření spotřební daně, bylo, postupem dle § 138 tohoto zákona, nutno aplikovat zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Z jeho ustanovení § 47 odst. 1 vyplývalo, že *pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.*

Podle § 8 odst. 2 zákona o spotřebních daních, *daňová povinnost vzniká výrobou vybraných výrobků na daňovém území Evropského společenství nebo dovozem vybraných výrobků na daňové území Evropského společenství.*

Ze shora uvedeného vyplývá, že řízení o zajištění vybraných výrobků a řízení o jejich propadnutí podle shora uvedených ustanovení, je řízení nezávislé na daňovém vyměřovacím řízení. K tomu závěru ostatně opakovaně dospěla i judikatura (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Af 54/2010 – 44 ze dne 11. 12. 2013, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3038/2014 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010 - 107, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2054/2010). Lze proto přisvědčit závěru městského soudu, že mezi podmínky pro vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, jak jsou zakotveny v ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních, nepatří zahájení řízení o vyměření spotřební daně z předmětných vybraných výrobků či existence pravomocného rozhodnutí o vyměření daně.

Zákon o spotřebních daních explicitně nedává žádnou lhůtu ani pro rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ani pro rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků a neváže je ani na žádnou fázi daňového řízení. Žalovaný i městský soud dospěli k závěru, že s ohledem na konstatovanou vzájemnou nezávislost řízení o zajištění a propadnutí výrobků a daňového vyměřovacího řízení nemá zánik práva daň vyměřit z důvodu uplynutí lhůty pro její vyměření na řízení o propadnutí vybraných výrobků vliv. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožnil.

Účelem opatření v § 42 zákona o spotřebních daních je zcela zřejmě zabránit distribuci a spotřebě vybraných výrobků, u kterých jsou pochybnosti o jejich zdanění nebo oprávněném nabytí bez daně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2533/2012). V této úpravě se odráží speciální charakter spotřební daně, kde vybrané výrobky podléhající zdanění mohou být v různých právních režimech. Je to režim zdaněných výrobků (tedy zatížených spotřební daní), výrobků osvobozených od spotřební daně a výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Správce daně má v řízení o zajištění vybraných výrobků možnost zajistit ty vybrané výrobky, o jejichž právním režimu jsou pochyby. Rozhodnutí o zajištění má povahu bezprostředního zásahu. Následné řízení pak má povahu konečného rozhodnutí o právním režimu dotčených vybraných výrobků a jejich dalším použití.

Ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních není výslovně koncipováno jako norma zakládající odpovědnost za správní delikt a neodpovídá tomu ani zařazení § 42 v systému zákona. Správní delikty v oblasti spotřebních daní jsou totiž uvedeny v část šesté zákona. Přes systematickou nedůslednost je však sankční charakter ustanovení zřejmý a dovodila ho i judikatura (srov. např. nález Ústavního soudu z 12. 12. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 7. 2. 2013, č. j. 9 Afs 183/ 2007 – 105). Sankční charakter ustanovení jeho výklad ovlivňuje tím, že musí odpovídat základním principům (zásadám) správního trestání, kterými jsou zásada zákonnosti, zásada subsidiarity trestního postihu, zásada rovnosti před zákonem, zásada řádného zákonného procesu, zásada *ne bis in idem* a zásada presumpce neviny (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 441 a násl.). Žalovaným a městským soudem přijatý výklad a z něj vyplývající rozhodnutí zřejmě neporušují zásadu rovnosti před zákonem, zásadu řádného zákonného procesu, zásadu *ne bis in idem,* ani zásadu presumpce neviny, neboť rozhodnutí o propadnutí výrobků bylo vydáno v řádném procesu, nikoliv dvakrát v téže věci a nebyla porušena zásada presumpce neviny žalobce ani rovnost žalobce před zákonem; žádné porušení v tomto směru žalobce ani netvrdil. Sporné však zůstává zachování zásady zákonnosti a subsidiarity trestního postihu.

Zásada subsidiarity vyjadřuje požadavek omezit trestání na případy, kdy je to odůvodněno závažností a společenskou nebezpečností protiprávního jednání, kdy je

nezbytný zásah příslušných orgánů a kdy nepostačují jiné prostředky a nástroje (srov. Hendrych D., Správní právo, Obecná část. cit, dílo. str. 445). V případě řízení podle § 42 zákona o spotřebních daních je protiprávním jednáním porušení evidenční povinnosti povinným subjektem (odst. 2 tohoto ustanovení) a tím, že zákonodárce porušení této povinnosti sankcionoval zásahem do vlastnického práva k nim, vyjádřil jeho závažnost a společenskou nebezpečnost. Účelem ustanovení je, jak je rozebráno výše, zabránění distribuce a spotřeby vybraných výrobků bez daně. Zajištěním pochybných vybraných výrobků do doby, než bude jejich právní režim postaven najisto, s možností následně rozhodnout o jejich propadnutí, má správce daně efektivní nástroj k tomu zabránit distribuci a spotřebě těchto výrobků. Zanikne-li však právo vyměřit daň a tedy zajištěné vybrané výrobky zdanit, propadnutím těchto výrobků již účelu § 42 zákona o spotřebních daních nelze dosáhnout, a porušení evidenční povinnosti již nemá žádný škodlivý následek, protože není ani ohrožen ani porušen zájem na zjištění právního režimu vybraných výrobků, když tyto již zdanit nelze. Uložením sankce tak již nelze dosáhnout zamýšleného účelu, zásah příslušného orgánu není nezbytný a za této situace již uložení sankce propadnutí vybraných výrobků zásadu subsidiarity trestního postihu nesplňuje.

Zásada zákonnosti stanoví, že státní moc může být uplatňována jen v případech a v mezích stanovených zákonem (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Ústavní soud se k otázce zásahu do vlastnického práva v případě sankce propadnutí věci vyjádřil např. v rozhodnutí z 30. 7. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 31/08, ve kterém dospěl k závěru, že „*majetková sankce, mající povahu veřejnoprávní povinnosti strpět ztrátu vlastnictví a jeho převod na stát, je sice zásahem do majetkového substrátu, a tudíž i vlastnického práva povinného subjektu, sama o sobě však nepředstavuje porušení vlastnického práva, jež je ústavně zaručeno v článku 11 Listiny nebo článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod [nález sp. zn. Pl. ÚS 7/03 ze dne 18. 8. 2004 (N 113/34 Sb. NU 165; 512/2004 Sb.)]. Posouzení, zda tato sankce obstojí jako přípustný zásah, závisí obecně na splnění některých podmínek. Především musí být takováto sankce, a to i v případě správního deliktu, stanovena zákonem, což je v dané věci splněno (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 14/09, bod 29). Předmětná zákonná úprava sice musí obstát z hlediska testu proporcionality, ten se však v takovémto případě neaplikuje ve své úplné formě. důvod tohoto postupu přitom plyne z povahy sankčního opatření. Ústavní soud při hodnocení otázky přípustnosti zásahu do určitého základního práva standardně posuzuje, zda předmětné opatření sleduje legitimní (ústavně aprobovaný) cíl jeho omezení, a pokud ano, zda je toto opatření k dosažení tohoto cíle vhodné (požadavek vhodnosti), dále zda tohoto cíle nelze dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k dotčenému základnímu právu šetrnější (požadavek potřebnosti), a nakonec zda - jsou-li uvedené podmínky splněny - zájem na dosažení tohoto cíle v rámci určitého právního vztahu převáží nad dotčeným základním právem (proporcionalita v užším smyslu).*“

Závěr, že o propadnutí zajištěných vybraných výrobků lze podle ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních rozhodnout bez ohledu na to, že právo vyměřit daň z těchto výrobků zaniklo, ve shora uvedeném testu neobstojí. Opatření sice sleduje legitimní cíl (vyloučení propuštění vybraných výrobků do volného oběhu bez jejich zdanění), není však opatřením vhodným, neboť cíle jím nelze dosáhnout - předmětné výrobky již podle zákona o spotřební dani zdanit nelze. V tomto právním vztahu tak nepřevažuje a ani nemůže převážit zájem na dosažení zdanění nad dotčeným vlastnickým

právem a správce daně proto při uplatnění státní moci porušil meze dané zákonem a jeho rozhodnutí tak porušuje zásadu zákonnosti.

Ke shodnému závěru lze dojít i z pohledu aplikace obecných zásad správního (daňového) řízení. Vlastník zajištěných věcí může odvrátit sankci v podobě propadnutí skladovaných vybraných výrobků v případě, že prokáže, že byly zdaněny nebo oprávněně nabyty za cenu bez daně; toto jsou zákonem předpokládané podmínky pro rozhodnutí o propadnutí výrobků. Další podmínky, zákonem sice výslovně neuvedené, představují povinnost správních (daňových) orgánů respektovat obecné zásady správního (daňového) řízení, mimo jiné i zásadu proporcionality. Ta byla promítnuta do ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého s*právci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.* Správce daně zvolil pro dosažení cíle prostředek propadnutí vybraných výrobků za situace, kdy bylo rozhodnuto o zániku práva vyměřit daň. Takové rozhodnutí je v rozporu s uvedenou zásadou co nejmenšího zásahu umožňujícího ještě dosáhnout cíle, neboť propadnutí vybraných výrobků nemohlo nijak přispět k stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Rozhodnutí žalovaného proto není ani v souladu s principem proporcionality.

Lze dále přisvědčit žalobci, že v posuzovaném případě byla rovněž porušena zásada legitimního očekávání, která rovněž patří mezi znaky spravedlivého procesu, když o propadnutí věci bylo rozhodnuto až v okamžiku, kdy skončilo vyměřovací řízení se závěrem, že právo vyměřit daň prekludovalo. Podle Ústavního soudu, „*[o]chrana legitimního očekávání jakožto integrální součásti základního práva podle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě by měla nalézt reflexi v jednotlivých normách jednoduchého práva, resp. v jejich výkladu, který podávají obecné soudy, jež jsou k ochraně základních práv zavázány ustanovením čl. 4 Ústavy. Proto musí být přijat takový výklad, který šetří smysl a podstatu základního práva legitimního očekávání* (nález Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 3336/09 ze dne 18. 02. 2010). Za situace, kdy ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních neobsahuje žádnou lhůtu pro uplatnění sankce propadnutí věci a neobsahuje výslovnou úpravu situace, kdy zajištěné vybrané výrobky se uplynutím času dostanou do – nepochybného – právního režimu vybraných výrobků, ke kterým nelze vyměřit daň, je možno při výkladu tohoto ustanovení vyjít z analogicky použitelného institutu lhůty pro vyměření spotřební daně právě s ohledem na účel tohoto institutu. Tím lze dojít k závěru, že poté, co zanikne právo vybrané výrobky zdanit, zanikne rovněž právo rozhodnout o jejich propadnutí; právní režim těchto výrobků je totiž postaven najisto, neboť jde o vybrané výrobky, u kterých vyměřit daň nelze z důvodu uplynutí lhůty pro její vyměření. Uvedené není v rozporu ani se žalovaným citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 3. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 12/2010 - 107, podle kterého „*rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků není na překážku následnému vyměření spotřební dani*“. V tehdy posuzovaném případě byla totiž řešena jiná otázka, a sice zda propadnutí vybraných výrobků patří mezi důvody, které vedou či mohly vést k osvobození od daně, se závěrem, že z důvodu vzájemné nezávislosti obou řízení tomu tak není. Tento rozsudek ale nedává odpověď na otázku, zda platí i opačná situace, tedy zda prekluze práva vyměřit daň je na překážku rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků.

Ze shora uvedeného vyplývá, že neobstojí závěr městského soudu, že o propadnutí vybraných výrobků lze rozhodnout i v případě, kdy zaniklo právo vyměřit daň k těmto výrobkům. Zásah správce daně do vlastnického práva vlastníka výrobků, jako sankce za nesplnění evidenční povinnosti, v tomto případě přesahuje legitimní rámec, porušuje zásadu proporcionality, zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti, i zásadu subsidiarity trestu. Městský soud ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřební dani nesprávně vyložil a Nejvyšší soud proto napadené rozhodnutí zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V projednávané věci by městský soud, v souladu se zde vysloveným závazným právním názorem, neměl jinou možnost, než pro nezákonnost zrušit rozhodnutí žalovaného. Pouhé zrušení rozhodnutí městského soudu by tak nebylo ani účelné ani hospodárné. Proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil rovněž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

O náhradě nákladů řízení před Městským soudem v Praze a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 o. s. ř., za použití § 120 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, celkem tedy 7.000 Kč. Dále náklady žalobce tvoří odměna za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby ve výši 3 x 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), v náhradě hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Náhrada nákladů za řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí celkem 17.200 Kč. Celkem tedy je povinen žalovaný uhradit stěžovateli na nákladech řízení částku 7.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu